

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 187/2019-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Peter Rak, s. r. o., Masarykova 13, Prešov, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Rak, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 14/2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 14/2013 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 14/2013 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva trovy konania v sume 346,26 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a dvadsaťšesť centov), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu Advokátskej kancelárie Peter Rak, s. r. o., Masarykova 13, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 187/2019-15 z 3. júla 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), v tej časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 14/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka spolu s ďalšími tromi žalobcami podala 11. februára 2013 na okresnom súde žalobu o ochranu osobnosti, pričom napadnuté konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie, navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní na okresnom súde pod sp. zn. 37 C 14/2013 porušené boli, a súčasne sa domáhala, aby prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 12 000 € a náhradu trov konania.

4. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti a zároveň ho vyzval, aby oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci.

5. Na základe výzvy ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu podaním sp. zn. 1 Spr V 490/2019 z 2. augusta 2019, v ktorom uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. Uviedol, že v napadnutom konaní došlo podľa jeho názoru „*k obdobiám nečinnosti*“. V tejto súvislosti poukázal na vysokú zaťaženosť okresného súdu, jeho personálnu poddimenzovanosť, nedostatočné priestorové a materiálne podmienky, ako aj podmienky výkonu súdnictva vo všeobecnosti. Pripojil vyjadrenie zákonného sudcu, ktorý zostavil prehľad procesných úkonov v napadnutom konaní, konštatoval, že v postupe súdu došlo k chybám majúcim za následok predĺženie konania, avšak poukázal i na zložitosť právnej veci a svoju „*pracovnú vyťaženosť*“. Za vzniknuté zbytočné prietahy sa ospravedlnil.

6. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd upovedomil podľa § 126 zákona o ústavnom súde o tejto skutočnosti zúčastnenú osobu, ktorá však právo vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti v stanovenej lehote nevyužila.

7. Na výzvu ústavného súdu právny zástupca sťažovateľky zaslal k vyjadreniu predsedu okresného súdu vyjadrenie, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 8. augusta 2019. Uviedol, že poddimenzovanosť okresného súdu, ako aj iné dôvody, ktoré uvádza predseda súdu vo svojom vyjadrení, nemožno pripísať na ťarchu strán sporu, v ktorom, ako

poukazuje sťažovateľka, ide o to, „či bola nebohému správne poskytnutá zdravotná starostlivosť“. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, sťažovateľka zastáva názor, že ide o štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a jediná odborná otázka, ktorá je v konaní sporná je tá, či žalovaný postupoval lege artis alebo nie. Sťažovateľka poukazuje na to, že za vyše šesť rokov trvania sporu nebola vec ešte prerokovaná na pojednávaní, pričom ide o preskúmanie okolnosti smrti „mladého 34 ročného človeka...“, neefektívne konanie súdu jej túto tragickú udalosť pripomína a prežíva „pocity úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku nielen zo smrti blízkej osoby, ale aj z ignorácie tejto veci zo strany okresného súdu...“.

8. Keďže právny zástupca sťažovateľky, ako aj predseda okresného súdu s upustením od ústneho pojednávania súhlasili, ústavný súd od ústneho pojednávania upustil, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 37 C 14/2013 zistil, že v napadnutom konaní okresný súd vykonal dosiaľ tieto úkony:

- 13. februára 2013 žalobcovia doručili okresnému súdu žalobu o ochranu osobnosti,
- 17. apríla 2013 okresný súd zaslal žalobcom výzvy na zaplatenie súdneho poplatku,
- 6. mája 2013 žalobcovia doručili okresnému súdu žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 4. júna 2013 okresný súd zisťoval výzvami adresovanými viacerým subjektom majetkové pomery žalobcov,
- 14. júna až 15. júla 2013 boli okresnému súdu doručené odpovede na jeho výzvy týkajúce sa majetkových pomerov žalobcov,
- 12. novembra 2013 okresný súd zaslal žalobu žalovanej strane,
- 25. novembra 2013 žalovaný doručil okresnému súdu vyjadrenie k žalobe,
- 20. februára 2014 bol okresnému súdu doručený návrh žalovanej strany, aby povolil prístupenie poisťovne do konania ako vedľajšieho účastníka na žalovanej strane,
- 4. marca 2014 okresný súd zaslal ďalšie výzvy na zisťovanie majetkových pomerov žalobcov,

- 31. marca až 5. mája 2014 boli okresnému súdu doručené odpovede na jeho ďalšie výzvy týkajúce sa majetkových pomerov žalobcov,
- 27. júna 2014 okresný súd vydal uznesenia o čiastočnom oslobodení žalobcov od platenia súdnych poplatkov za žalobný návrh,
- 19. augusta 2014 poisťovňa žalovanej strany súhlasila so svojím vstupom do konania,
- 9. septembra 2014 okresný súd vyzval žalobcov, aby sa vyjadrili k vstupu vedľajšieho účastníka (poisťovne, pozn.) do konania,
- 12. októbra 2014 okresný súd doručil žalobu vedľajšiemu účastníkovi,
- 28. mája 2015 žalobcovia predložili okresnému súdu znalecký posudok,
- 24. augusta 2015 žalobcovia žiadali, aby okresný súd nariadil pojednávanie,
- 17. decembra 2015 okresný súd nariadil pojednávanie na 1. február 2016,
- 7. januára 2016 sa žalovaný vyjadril k znaleckému posudku žalobcov,
- následne bolo pojednávanie nariadené na 1. február 2016 zrušené pre účely nariadenia znaleckého dokazovania,
- 5. februára 2016 žalovaný doručil okresnému súdu otázky na znalca,
- 3. marca 2016 žalobcovia doručili okresnému súdu svoje otázky na znalca,
- 12. októbra 2016 okresný súd ustanovil znalca z príslušného odboru pre účely vyhotovenia znaleckého posudku,
- 3. januára 2017 okresný súd zaslal súdny spis ustanovenému znalcovi,
- 17. februára 2017 vedľajší účastník na žalovanej strane oznámil okresnému súdu z dôvodu procesnej bezpečnosti v dôsledku právnej úpravy, že v predmetnom konaní naďalej vystupuje popri žalovanom na jeho strane ako intervenient,
- 27. februára 2017 ustanovený znalec požiadal okresný súd o doplnenie listinných podkladov potrebných na vyhotovenie znaleckého posudku,
- 27. novembra 2017 okresný súd vydal uznesenie, ktorým nariadil žalovanému, aby ustanovenému znalcovi poskytoval potrebnú súčinnosť,
- 28. decembra 2017 žalovaný oznámil okresnému súdu, že znalcovi poskytuje všetku potrebnú súčinnosť,
- 8. januára 2018 žalobcovia žiadali okresný súd o urýchlené konanie,

- 26. apríla 2018 okresný súd urgoval ustanoveného znalca na predloženie znaleckého posudku,
- 25. októbra 2018 okresný súd uznesením uložil znalcovi poriadkovú pokutu vo výške 150 €,
- 26. októbra 2018 okresný súd zaslal znalcovi ďalšiu urgenciu,
- 4. februára 2019 okresný súd zaslal podnet Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky na preskúmanie postupu ustanoveného znalca v predmetnom konaní pri výkone znaleckej činnosti a zároveň zaslal druhú urgenciu znalcovi,
- 3. mája 2019 okresný súd uznesením zrušil svoje predošlé uznesenie o ustanovení znalca a vyzval znalca na vrátenie súdneho spisu,
- 31. mája 2019 znalec vrátil okresnému súdu súdny spis,
- 10. júna 2019 okresný súd stanovil termín súdneho pojednávania na 14. október 2019.

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

13. Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

16. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

17. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzali zbytočným prieťahom, konali hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

19. Pokiaľ ide o zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní, ktorého predmetom je ochrana osobnosti, ide o posúdenie zodpovednosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti za smrť pacienta. Rozhodovanie v obdobných veciach býva zložitejšie nielen po právnej stránke, ale najmä po stránke skutkovej, pretože je častokrát potrebné vykonať rozsiahle a náročné znalecké dokazovanie. V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že ani faktická zložitosť sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za priet'ahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce alebo inými nedostatkami v činnosti súdu vrátane jeho nečinnosti (m. m. I. ÚS 47/96, I. ÚS 173/2017). V posudzovanom konaní bolo nariadené znalecké dokazovanie a vypracovanie písomného stanoviska znalca trvalo neprimerane dlho, avšak dôvodom nebola náročnosť veci, ale nedostatočná komunikácia okresného súdu s ustanoveným znalcom, čo možno pripísať skôr na vrub neefektívnej činnosti súdu ako faktickej zložitosti prejednávanej veci.

20. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na priet'ahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V danom prípade sťažovateľka svojím správaním v napadnutom konaní pred okresným súdom neovplyvnila podstatnejším spôsobom jeho dĺžku natoľko, aby jej bolo možné pričítať podiel na stave, v akom sa vec nachádzala v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu.

21. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Z doterajšieho priebehu konania popísaného v bode 9 odôvodnenia tohto nálezu vyplýva, že v procesnom postupe okresného súdu sa opakovane vyskytovali obdobia neodôvodnenej nečinnosti (napr. obdobie od 12. októbra 2014 do 28. mája 2015 v trvaní 7 mesiacov, obdobie od 3. marca 2016 do 12. októbra 2016 v trvaní 6 mesiacov, obdobie od 27. februára 2017 do 27. novembra 2017 v trvaní 9 mesiacov, obdobie od 26. apríla 2018 do 25. októbra 2018 v trvaní 6 mesiacov), keď okresný súd nevykonal žiadny úkon v predmetnom konaní. V napadnutom konaní teda došlo k neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, ako aj k zjavne neefektívnemu postupu okresného súdu, keď po predložení znaleckého posudku žalobcami a po ich žiadosti o nariadenie pojednávania (24. augusta 2015) najprv nariadil súdne pojednávanie na 1. február 2016 a následne ho zrušil z dôvodu potreby vykonania znaleckého dokazovania. Po ustanovení znalca (12. októbra 2016) okresný súd uznesenie o ustanovení znalca zrušil (3. mája 2019) bez toho, aby bol vyhotovený znalecký posudok a následne znova nariadil súdne pojednávanie na 14. október 2019.

22. Znalec po vrátení súdneho spisu okresnému súdu uviedol, že v konaní nemohol vyhotoviť znalecký posudok, pretože čakal, že mu okresný súd doplní podklady potrebné na dokončenie znaleckého posudku. Okresný súd bol ale presvedčený, že po vydaní uznesenia z 27. novembra 2017, ktorým nariadil žalovanému poskytnúť súčinnosť súdom ustanovenému znalcovi, už znalec nepotrebuje žiadne ďalšie podklady. Už opísaná situácia predstavuje nepochopiteľné nedorozumenie medzi okresným súdom a ním ustanoveným znalcom, ktorému sa dalo predísť vzájomnou komunikáciou. V takomto prípade nedostatok komunikácie predstavuje taktiež neefektívny postup súdu.

23. Vo vzťahu k vyjadreniu predsedu okresného súdu, v ktorom poukazoval na nevyhovujúcu personálnu situáciu na okresnom súde, ústavný súd uvádza, že systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu strán v súdnom konaní. Taktiež mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno oslabiť poukázaním na dlhodobu

obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03), resp. preťaženosťou príslušných súdnych oddelení.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k názoru, že nečinnosťou, ako i neefektívnym a nesústređeným postupom okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 14/2014 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

25. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

26. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa svojou nečinnosťou vo veci konal.

27. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany s'ťažovateľovi ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku rozhodnutia).

III.

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže priznať s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

30. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

31. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

32. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 12 000 €, ktoré odôvodnila samotným charakterom konania o ochranu osobnosti a posudzovanou otázkou zodpovednosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti za smrť pacienta. Uviedla, že ani po viac ako šiestich rokoch od začatia konania nebol objasnený dôvod a príčina smrti jej brata, pričom nečinnosť okresného súdu a jeho nesprávna, neefektívna a nesústredená činnosť negatívne zasahuje do jej osobného ako aj spoločenského života, keďže v tejto veci nebolo nielenže rozhodnuté, nebolo vykonané ani jediné pojednávanie, a teda stále „živé“ konanie jej túto tragickú udalosť pripomína.

33. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

34. Vzhľadom na konštatované zbytočné prieskumy, nesústredený a neefektívny postup okresného súdu a zjavne neprimeranú dĺžku rozhodovania okresného súdu

v napadnutom konaní, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľky a všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku rozhodnutia).

IV.

35. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

36. Sťažovateľka si uplatnila náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním právnym zástupcom. Sťažovateľka si uplatnila túto náhradu trov konania v samotnej ústavnej sťažnosti vo výške 415,51 €.

37. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2018, ktorá bola 980 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2019. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2019 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 163,33 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,80 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 173,13 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2019, t. j. za dva úkony 346,26 €. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – vyjadrenie k stanovisku okresného súdu z 8. augusta 2019, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré nie sú obsiahnuté v samotnej ústavnej sťažnosti, preto jej odmenu za uvedený úkon nepriznal. Keďže právny zástupca sťažovateľky nepredložil doklad o tom, že je platcom dane

z pridanej hodnoty, ústavný súd mu odmenu o 20 % nezvýšil. Ústavný súd teda priznal úspešnej sťažovateľke náhradu trov konania v sume 346,26 € (bod 4 výroku nálezu).

38. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2019